

ROK 1993

Hlavná cena XXV. ročníka Jašíkových Kysúc:

Puchala Vladimír, básnik, redaktor, vysokoškolský pedagóg, literárny vedec a kritik, prekladateľ, publicista, textár.

Z tvorby: Anjeli na špičke ihly (1994), Voľné ticho (1996)

Narodil sa 26.11.1967.

Zaspávanie v zime (Úryvok)

Stanica v tomto malom mestečku sa ničím nelíšila od množstva ďalších, roztrúsených okolo nepokojnej trate. Priečelie, ktoré pred odchodom vlaku ožije, o chvíľu však zostane len ticho, pokoj divadelných dosiek, keď skončí predstavenie. Petrovi to pripomínalo ľudskú dušu. Pripomínalo mu to ľudské vedomie roztrásené množstvom zážitkov, náhlych stretnutí, búrlivú atmosféru na svadbách, ktoré bol nútený absolvovať, na druhej strane bol však pokoj – samota, keď prvé splašené dojmy si nájdu miesto v šedej kôre, keď sa usadia a keď vládnu v duši znovu už len tie večné, pokojné myšlienky, ktoré vysedávajú v hlave, ako na tejto časom vyľudnenej stanici pár chlapov pri pive a poldecáku.

Bol piatok, rozbitý týždeň sa ťahal do finále, stanica bola nabitá hlasmi a taškami, čo Peter bytostne neznášal. Vyplývalo to z jednoduchého dôvodu - nemal rád ľudí. Neznášal veľa ľudí na malom priestore, ľudí bez pohybu, statiku cestovania, keď sa musí uhýbať pohľadom, napodobňovať spánok, alebo čítať. Čítanie ho ešte ako tak uspokojovalo, potreboval však pri tom meniť polohy, natiahnuť si nohy, zastaviť sa, porozmýšľať nad riadkami. V preplnených vlakoch však chýbalo čitateľské súkromie. Hanbil sa, že si niekto všimne ako pomaly obracia stránky, že ho budú podozrievať, že ani vôbec nečíta a preto sa stávalo, že preskakoval riadky, rozmýšľal, či už je vhodný čas otočiť stránku, nervózne nazeral v knihe dozadu do tiráže. Takto prečítané stránky si musel väčšinou prebehnúť ešte raz doma.

Teraz však stál za stĺpom v kúte stanice a naliehavo dúfal, že nestretnie nikoho známeho, že sa nebude musieť s nikým deliť o slová, rozprávať pred nepozvaným, dotieravým vlakovým publikom. Vedel, že niekde tu by sa mal pohybovať Paľo z fakulty, schválne počkal, kým vojde do stanice a nájde si čakacie miesto, až potom vošiel aj on a postavil sa za stĺp do úplne opačného konca. Peter si nadovšetko cenil vlastné súkromie. Fascinovala ho hermetickosť jeho myslenia, ktoré len občas prepustí nejaký náznak tváre. Samota, dobrovoľná samota, to bol jeho pokojný prístav, útek pred rozprávaním, ktoré bolo pre neho kynožením myšlienok.

Z rozmýšľania ho vytrhlo zapraskanie v reproduktore. Skreslený, nosový hlas oznámil číslo vlaku a ôsmu koľaj. Nechýbalo ani klasické odseknutie prvých písmen slova osobný. Takže znovu pocestuje osobným vlakom. Už si

zvykol, že ohlasovateľky vlakov konajú pomalšie ako rozprávajú. Najprv spustia jazyk až potom prístroj. Pocestuje teda preplneným telesom s množstvom osudov, ktoré sa prevádzajú úplne nezmenené do iných podmienok, determinovaných názvami obcí, vrchov, riek, časom príchodov a odchodov vlakov.